

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΕΙΣ ΕΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΚΡΑΤΟΣ

Η ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ, ΩΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΑΝΥΨΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ

Τοῦ κ. ΧΡ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ, πτυχιούχου ΠΑΣΠΕ

ὑπαλλήλου Α. Σ. Ο.

Ἐχει δημιουργηθῆ κοινὴ συνείδησις, ὅτι τὰ καθήκοντα τοῦ σημερινοῦ Κράτους μὲ οἰοδῆποτε πολίτευμα καὶ πολιτισμὸν, ἔκτασιν καὶ ἡλικίαν, ἐπηρεάζουν βαθύτατα τὴν ζωὴν τῶν διοικουμένων, λόγῳ τῆς εὐρυτέρας κοινωνικῆς του ἀποστολῆς καὶ τῆς διεισδύσεώς του, ὅλο καὶ περισσότερον εἰς τὴν οικονομικὴν δραστηριότητα τῶν πολιτῶν.

Δι' αὐτῶν τῶν λόγων, ἔχει συσχετισθῆ τὸ πρόβλημα τῆς οικονομικῆς καὶ ἐκπολιτιστικῆς ἀναπτύξεως ἐνὸς Κράτους μὲ τὸ πρόβλημα Ὁργανώσεως καὶ ἀναπτύξεως τῆς Δημοσίας Διοικήσεως καὶ ἐπιβάλλει εἰς

μισματικῆς μονάδος πρὸς διενέργειαν τῶν διεθνῶν πληρωμῶν.

Ὁ κανὼν «συναλλάγματος—χρυσοῦ» κατὰ τὴν διορρεΐσασαν 30ετίαν ἀπεδείχθη ἐποικοδομητικὸς καὶ πλὴν τῆς πολεμικῆς περιόδου κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἐπεβάλλετο ἐκ τῶν πραγμάτων ἀλλὰ καὶ μεταπολεμικῶς ὑπῆρξε τὸ μέσον τῆς ἀναζωογονήσεως τῶν ἐκ τοῦ πολέμου ἐξηθρωμένων οἰκονομῶν διὰ τῆς χρηματοδοτήσεως αὐτῶν.

Ἡ ὑπὸ τοῦ ἰσχύοντος Διεθνοῦς νομισματικοῦ συστήματος παρεχόμενη ἐλαστικότης, διευκολύνει τὴν διεύρυνσιν καὶ περιστολὴν τῆς κυκλοφορίας πρὸς ἀντιμετώπισιν παροδικῶν διεθνῶν κρίσεων καὶ ἐπιτρέπει τὴν διεύρυνσιν τῶν διεθνῶν πιστώσεων πρὸς ἀναδιάρθρωσιν τῶν οἰκονομῶν ὑπαναπτύκτων χωρῶν, δεδομένου ὅτι ἕκαστον κράτος ἀποτελεῖ μέλος μιᾶς εὐρυτέρας διακρατικῆς Κοινοτήτος ἀναπτυχθεῖσης ἰδίᾳ κατὰ τὴν μεταπολεμικὴν περίοδον.

τὸ Κράτος λειτουργίαι τεχνικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ δυσκολώτερες καὶ εὐθύνες ἠθικῆς ὡς ἐπίσης τοῦ ἐπιβάλλει νὰ μὴν ἀνέχεται πλέον τὴν μετριότητα καὶ ἀβελτηρίαν ποῦ κάποτε ἐθεωροῦντο, ὡς συνήθη καὶ ἀκίνδυνα χαρακτηριστικὰ τῆς δημοσίας Διοικήσεως.

Κατ' ἀρχὴν πρὶν ἐπιβληθῆ ἡ ἀρχὴ τῆς νομιμότητος εἰς τὴν δρᾶσιν τῶν ὀργάνων τῆς Διοικήσεως, ἡ ὁποία ἔλαβε βαθμηδὸν χώραν κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, τὸ εὐστόχον καὶ τὸ συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας ἀπετέλουν τὰ μοναδικὰ κριτήρια τῆς ἀξίας πάσης ἐνεργείας τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν. Διότι πράγματι τὸ ἔργον τῆς διοικήσεως ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν εὐδόωσιν τοῦ κοινοῦ καλοῦ.

Ἦδη ἀπ' οὗτο ἐπεβλήθη ἡ ἀρχὴ τῆς νομιμότητος, ἰαδῆποτε μορφῆ δράσεως τῶν ἀρχῶν τῆς διοικήσεως πρέπει κατὰ πρῶτον καὶ κύριον λόγον νὰ τυγχάνη νόμιμος καὶ κατὰ δευτέρον ἀπλῶς λόγον σκόπιμος καὶ ἐπιτυχῆς. Διότι καὶ ἡ πλέον σκόπιμος, ὄξυδερκής, συμφέρουσα ἐνέργεια εἶναι καταδικασμένη ἐφ' ὅσον συγκροτεῖται πρὸς τὴν νομιμότητα καὶ εἶναι δυνατόν νὰ καταλήξῃ εἰς βλάβην τῆς ὑπηρεσίας ἧτις τὴν ἐξέδωσε.

Ἡ ἀρχὴ βέβαια αὕτη δὲν ἔχει τὴν ἐννοίαν ὅτι κάθε ἐνέργεια τῶν διοικητικῶν ὀργάνων ἔχει ἐκ τῶν προτέρων ἐπακριβῶς καθορισθῆ ὑπὸ τῶν νόμων καὶ ὡς πρὸς τὴν μορφήν καὶ ὡς πρὸς τὸν χρόνον κατὰ τὸν ὅποιον ἤθελε ἐνεργηθῆ. Διότι τότε τὰ ὄργανα τῆς διοικήσεως δὲν θὰ εἶχον καμμίαν πρωτοβουλίαν ἢ ἐλευθερίαν κρίσεως εἰς τὸ ἔργον των καὶ δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐφαρμόσουν οἰανδῆποτε μορφήν σκοπι-